

Pondelok 12. decembra 2016

Piesne: ES č. 7, 11

Text: Ž 25, 4 – 9

„Ó, Hospodine, pamätaj na svoje zľutovanie, na svoju milosť; lebo tie sú od vekov.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Niektorí bádatelia za slovami tohto žalmu vidia Dávidov hriech s Uriášovou manželkou a naplánované zabitie Uriáša na bojisku. Žalmista sa nielenže ubezpečil o Božej pomoci, ale teraz aj žiada o zľutovanie a milosrdenstvo slovami: *„Ó, Hospodine, pamätaj na svoje zľutovanie, na svoju milosť; lebo tie sú od vekov. Na hriechy mojej mladosti a na poklesky moje nespomínaj, pamätaj na mňa podľa svojej milosti, pre svoju dobrotu, ó, Hospodine.“* Povieme si: Veď dobre, čo iné mohol robiť, keď bol v takejto situácii – najprv zvedie ženu, potom dá zabiť jej muža. Aplikujeme však tieto slová aj na nás? Nesnažíme sa niekedy svoje hriechy a poklesky príliš zľahčovať, podceňovať v porovnaní s pokleskami našich blížnych? Nesnažíme sa náhodou tie svoje prestúpenia ukryť v nádeji, že to predsa nestojí ani za reč, veď sú tu iní, ktorí by sa mali kajat? Odpustenie potrebuje každý z nás – aj pri tých z nášho pohľadu najmenších previneniach. Veď Pán Boh previnenia nemeria. Jeho Syn Ježiš Kristus zomieral za všetky hriechy rovnako – či už to je klamstvo, hnev, pýcha, podvod akéhokoľvek druhu, alebo aj vražda. Len dôsledky sú rozdielne. Vždy však ide o hriech pred Pánom Bohom, ktorý nás od Neho oddeľuje. Preto každý z nás potrebuje odpustenie – tak, ako píše Ján vo svojom liste: *„Ak hovoríme, že nemáme hriech, sami seba klameme a nie je v nás pravda. Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od všetkej nepravosti. Ak hovoríme, že sme nezhréšili, Jeho robíme klamárom, a Jeho slovo v nás neprebýva.“* (1J 1, 8 – 10) Tak ako kráľ Dávid, i my dnes smieme očakávať odpustenie, ak úprimne ľutujeme svoje hriechy, veď On sa od vekov zľutováva a udeľuje nám svoju milosť. Príkladom toho je aj príchod Jeho Syna Ježiša Krista na túto zem, do tejto časnosti, ktorý si v advente zvlášť pripomínáme. V závere žalmista zdôrazňuje ešte raz Božiu dobrotu a spravodlivosť. Dokonca s istotou predpokladá, že Boh svoju dobrotu preukáže aj na ňom a ukáže mu správnu cestu života. Avšak prvým predpokladom je pokora. Pokora, ktorá obsahuje dôveru v Boha a ochotu dať sa poučiť. Žalmista hovorí: *„Pokorných vedie podľa práva, pokorných vyučuje svojej ceste.“* Kde sme my, bratia a sestry? Kto nás vyučuje a vedie po svojej ceste i v čase adventu? Amen.

Modlitba:

Pane Bože, ďakujeme Ti, že nám vo svojom Synovi ponúkaš cestu života večného, cestu odpustenia a záchrany. To, ktorou cestou budeme kráčať, nechávaš na nás, avšak daj nám svojho Ducha, aby sme nezabúdali, že rozhodnutie v tejto časnosti má dopad na večný život. Amen.
Mgr. Anna Debnárová, evanjelická a. v. farárka, duchovná správkyňa v Teologickom domove ECAV pri EBF UK v Bratislave